

excusat, non liberalitas, vel misericordia, ut talis est. Unde e contrario, si opus non esset necessarium, licet gratis fieret, et ex misericordia, quæ in alio die esset supererogationis, in eo non esset licitum sine dispensatione aliqua. Ad caput autem *Conquestus* dicam infra.

CAPUT XXII.

AN OPERA LIBERALIA PROHIBEANTUR HOC PRÆCEPTO, VEL CUR PERMITTANTUR.

1. *Ratio dubitandi.* — Ut ratio dubitandi intelligatur, suppono, non esse quæstionem de omni genere liberalium operum; nam sunt quædam, quæ vel ipsum cultum Dei continent, ut oratio; vel ad illum proxime conferunt ut lectio, doctrina, concio, et similia, quæ Cajetanus dicto articulo quarto, § *Ad primum*, vocat spiritualia ex spiritu gratiæ, de quibus ait non solum non prohiberi, sed etiam commendari in die festo: de his ergo nulla quæstio est. Alia sunt opera liberalia, ad cultum Dei per se non spectantia, sed ad alia objecta, ut opera artium liberalium, et studium inferiorum scientiarum, vel etiam Theologiæ, si pure speculative sit. De his ergo movetur dubium, et illius ratio esse potest, quia, si finem hujus præcepti inspicimus, non minus videtur necessaria prohibitio horum operum, quam servilium, scilicet, ut homo possit manere expeditus ad vacandum Deo, quia non minus impedit attentionem mentis ad Deum opera liberalia, quam mechanica; imo plura occupant mentem, et si diu continentur, ita fatigant corpus, ut orationi aut aliis actibus divini cultus vacare non valeat. Et præterea, quia nobis hora sunt quam mechanica, magis delectant, et in eis libentius ac facillius homo occupatur; et ita magis a divinis cogitationibus distrahitur, ad quas, propter earum excellentiam et spirituales perfectionem, cum difficultate attollitur; ergo magis debuerunt hæc opera liberalia prohiberi, quam servilia.

2. *Opinio assertiva, non licere in festo studere.* — Hinc nonnulli Doctores canonistæ dixerunt simpliciter, non esse licitum in festo studere. Ita tenent Anton. de Butt., in cap. 4 de Fer. Et licet videatur præcipue loqui de studio propter lacrum, tamen etiam absolute loquitur de omni studio quod non est in materia spirituali, et rationem reddit: *Quia dies deputata ad servitium Altissimi deputatur ad servitium actus mundani*; tale enim est stu-

dium, quod non est de materia spirituali. Item, quia studere in materiis inferioribus abstrahit mentem a contemplatione et cultu Dei; ergo non licet in die festo. Unde fit consequens, hunc auctorem idem a fortiori sensisse de quocumque actu artis liberalis, qui ad cultum Dei per se non spectat; tum quia nullus est magis liberalis actus quam studium; tum etiam quia rationes factæ æque in cæteris procedunt. Expressius, ac scrupuloser docuit hanc sententiam Abulen., Exod. 12, quæst. 26, ubi ait, interdum opera nec in se servilia, nec ex fine lucri, esse prohibita in die festo, quia impediunt quietem diei festi; ut, si quis toto die dominico studeat, etiam Theologiæ, et causa pietatis, et non lucri, non caret culpa, quia tollitur quies festivitatis, et quia est præferenda vacatio ad Deum studio, tanquam finis medio; unde etiam infert non licere docendo, aut legendo, totum diem festum consumere, etiam causa pietatis, et multa alia consequenter infert satis scrupulose, quæ ibi videri possunt.

3. *Liberalia opera non prohiberi.* — Dicendum vero est, opera liberalia, et non servilia, non esse prohibita in die festo, nec esse peccatum contra festi observationem in eis consumere totum diem, quacumque intentione fiant, dummodo ab audienda Missa homines non impediatur. Prima pars est expressa D. Thom., in dicto art. 4. Et ibi Cajetan., Sot., Navar., Armil. Et in ea præcise sumpta consentiunt etiam Panorm., Petr. de Anchar., Andr. Barbat. et alii, in dicto cap. 4 de Fer., loquentes in particulari de studio cujuscumque rei. Idem Archid., in cap. *Jejunia*, de Consecr., distinct. 3; Gloss. et Doctores, in l. *Omnes Judices*, cap. de Fer. Et quoad hanc partem non dissentiunt Angel., Sylvest., et Rosel., in locis sæpe allegatis. Ratio est, quia hæc opera non sunt servilia, et lex ipsa expresse limitavit prohibitionem ad opera servilia; unde, licet nos lateret ratio legis, parum referret, quia versus ac dispositioni ejus standum est. Nec refert quod hæc opera impediunt vacationem ad Deum, quia finis præcepti non cadit sub præceptum (et in hoc videtur maxime deceptus Abul.); vacatio autem ad Deum per positivos actus contemplationis ultra Missam non est materia hujus præcepti, sed finis, et ideo ex hoc solo capite non fuit contra hoc præceptum hujusmodi actiones; nisi tanta sit occupatio in illis, ut etiam Missam impediatur.

4. *Ostendatur secunda conclusionis pars*

quoad continuationem. — Hinc ergo manifesta est secunda pars assertionis, de continuatione talium operum per totum diem; tum quia eadem est ratio unius operationis liberalis, et plurium, per se loquendo; tum etiam quia talis continuatio per se non est mala, nec prohibita, unde non habet malitiam commissionis; nec etiam impedit actum præceptum, ut ostensum est, nam supponimus, non impedire missam; ergo nec malitiam omissionis habet; ergo nullam. Tertia vero pars, de relatione ad lucrum seu finem, in superioribus late probata est. Quod si finis non sit acquisitio lucri vel mercedis, sed alius finis humanus, etiam pravus, poterit quidem actio esse mala contra alia præcepta; tamen inde non erit contraria huic præcepto, quia per illud non prohibentur specialiter omnes actiones prave aut peccaminosæ, ex quocumque capite, ut etiam supra ostensum est. Denique ultima pars clara est ex dictis, quia actus, qui est causa omissionis alicujus præcepti, malus est, ut per se constat.

5. *Studium non prohiberi. — Instantia. — Occurritur.* — Ex hoc ergo principio, concluditur non peccare contra hoc præceptum, qui toto die dominico studet, suo tempore audiendo missam, non solum si studiis Theologiæ vacet (quod est manifestum), sed etiam si philosophiæ, aut mathematicæ, aut juri canonico vel etiam civili incumbat; quia studium quocumque immediate ordinatur ad perficiendam et illuminandam mentem, unde nullum studium est servile de se. Dices: ergo etiam mechanicas artes licebit addiscere in die festo, quia etiam illæ illuminant et perficiunt intellectum; ergo etiam licebit earum usus in die festo, quia est medium ad illas ad discendas, nam si finis licet, etiam media ad finem. Respondeo in artibus mechanicis duo esse: unum est mentis conceptio et instructio; alterum est praxis, et usus ipsius artis. In festo ergo non licet vacare acquirendæ arti quoad facilitatem et promptitudinem in ipso usu, nam quoad hanc partem non acquiritur ars, nisi per exteriores actus ejus, qui sunt opera mechanica et servilia; licet tamen addiscere artem in die festo, quoad theoremata artis et mentis instructionem, quia hoc servile non est.

6. Unde etiam constat, licitum esse die festo docere quæcumque scientiam et artem, prout ad mentem pertinet, sive voce, sive scripto fiat; quia totum hoc liberale est. Imo, licet ad mathematicas docendas vel ad discendas, ne-

cessarium sit aliquas ducere figuras, id non erit contra hoc præceptum, non solum quia leve est, sed etiam quia servile non est. Nam illa delineatio non fit ut homo usu ipso addiscat figuras illas depingere, quod videri posset servile, ut statim dicemus de actione pingendi; sed fiunt tantum ad manuducendum intellectum, ut vim demonstrationum percipiat; et per hæc est judicandum de similibus actibus, quos constat liberales esse; de quibusdam vero, qui possunt videri dubii, statim in particulari dicetur.

7. *Diruitur fundamentum oppositæ partis.* — Ad rationem ergo dubitandi, respondetur imprimis, etiamsi opera liberalia circa res creatas impediatur ne pro tunc meas vacet circa Deum, nihilominus Deum non prohibuisse illa in omnibus festivitibus Judæorum, quia ad finem a se intentum, satis esse judicavit tollere impedimenta operum servilium, quod Ecclesia imitata est. Et hæc ratio sufficiens fuit ad constituendum præceptum sub illa forma. Item non debuit tanta prohibitio fieri, ut omnis operatio, tam liberalis quam mechanica, prohibita esset; sic enim nihil licite agere possent homines, nisi quod divinum esset, et ad cultum Dei pertineret, vel esset necessarium, quod plane fuisset omnes fere homines conjicere in evidens periculum transgrediendi tale præceptum; ergo oportuit non omnia opera prohibere. Prohibita ergo fuerunt potius servilia quam liberalia, tum quia inferioris ordinis, tum quia magis communia sunt, quæ præcipue solent occupare homines, et distrahere illos a rebus divinis. Nam operationes liberales de se honestiores sunt; et quia non sunt adeo necessaria vitæ humanæ, neque ita utiles ad humana commoda, ideo non solent ita homines abstrahere a rebus divinis, regulariter loquendo; leges autem attendunt ea quæ frequentius accidunt. Denique, si quæ sunt opera non servilia quæ animum multum perturbant, et distrahunt, vel occupant in rebus temporalibus, illa specialiter prohibita sunt, ut videbimus; generaliter autem non oportuit liberalia prohibere, sicut servilia.

CAPUT XXIII.

DENTURNE OPERA NEC LIBERALIA NEC SERVILIA, ET QUOMODO AD HOC PRÆCEPTUM COMPARENTUR.

1. *An dentur opera quæ nec servilia sint, nec liberalia.* — Ratio pro affirmativa parte. — In hoc capite, examinandum est an dicta di-

visio operum in servilia et liberalia, sufficiens sit, vel sint aliqua opera tertii ordinis sub neutro illorum membrorum comprehensa, et quid de illis dicendum sit, quod attinet ad observationem festi, et prohibitionem eorum. In quo dubio Cajetanus supra, quem multi sequuntur, supponit dari quaedam opera, nec liberalia, nec servilia, quæ vocat communia, ac subinde divisionem illam bimembrem pro hac materia non esse sufficientem, sed addendum esse hoc tertium membrum. Ratio ejus est, quia opera servilia sunt ea, quæ sunt propria servorum; liberalia vero, quæ sunt propria liberorum, seu dominorum: at sunt quaedam utrisque communia, ut etiam D. Thomas, in illo art. 4, indicavit; ergo. Et confirmatur inductione: nam iter agere commune est servis et dominis; item venari, piscari, scribere, et omnes actiones similes, quæ ex suo genere non includunt servitutem, quamvis neque illam excludant: recte ergo communes seu indifferentes appellantur, et tertium membrum operationum constituunt. Hinc dicunt consequenter hi auctores, has actiones nec semper esse prohibitas, nec semper concessas in die festo, sed quatenus possunt induere modum servilem, prohiberi: nam sub ea ratione serviles sunt, et propriæ servorum. Si vero a modo servili abstrahantur, non esse prohibitas, quia serviles non sunt. Quis autem sit ille modus, quo tales actiones efficiuntur serviles, non satis a dictis auctoribus explicatur, et a nobis statim inquiretur.

2. *Difficultas præcedentis opinionis ostenditur.* — Hæc ergo opinio speculative spectata mihi est difficilis, et ad expediendos casus morales, veram rationem in eis reddendo, non videtur sufficiens. Primo enim in generali obijcio, quia inter hominem servum et liberum non potest dari medium; ergo neque inter opus servile et liberum. Patet consequentia a paritate rationis: ideo enim in homine non datur medium, quia illa membra vel privative opponuntur, vel includunt immediatam contradictionem; nam qui relatione servitutis caret, eo ipso liber est, quia liber esse dicitur sui juris, in quo negatio indicatur, scilicet, non alterius; sicut cum dicitur Deus esse a se, negatio declaratur, id est, non ab alio: hæc autem ratio non minus probat in illis terminis ad opera applicatis, nam, eo ipso quod opus non habet conditionem et relationem servilem, liberum est.

3. Secundo, non apparet quomodo distingui possint opera propria servorum ac liberorum,

ita ut aliqua utrisque communia relinquatur. Aut enim agimus de personis servis et liberis absolute, vel formaliter ut servi vel ut liberi sunt. Priori modo nullum est opus ita proprium servi, quod non possit a persona libera exerceri, ut supra dicebam; nam rex potest artem mechanicam exercere; in eo tamen non se geret ut rex, sed ut artifex; et si pedes suorum laverit, vel mensis ministraverit, servilia profecto opera exercebit; et licet ipse sit liber et dominus, in eis se geret ut servus. Igitur quod persona operans libera sit, non tollit quin opus sit simpliciter servile, atque ita nullum est opus servile proprium servorum materialiter, ut sic dicam, seu quoad statum et conditionem personæ. Et similiter e converso nullum est opus ita ingenuum, quod non possit fieri ab eo qui est servus, quamvis in eo opere revera non serviat. Igitur isto modo non possunt distingui inadæquate opera in servilia et libera, per relationem ad conditiones personarum operantium. Si autem illa distinctio sumatur in ordine ad personas operantes formaliter spectatas, sic non videtur posse dari medium inter opus servile et liberum; nam illud, quod dicitur commune, si exerceatur a servo, non fiet ab illo, ut servus est, sed ut convenit cum libero in ratione personæ rationalis; vel e converso, si, eo ipso quod fit a servo, fiat ab illo ut servus est, profecto licet fiat a persona libera, in eo non se gerit ut liber, sed ut servus, vel potius ut serviens, quod satis est ad rationem operis servilis.

4. *Responsio.* — *Impugnatur.* — Dici potest opus servile posse quidem esse in persona libera, non tamen tanquam in proprio subjecto, sed tanquam in alieno; et e converso de actione libera: atque ita opus servile dici proprium servi, quia illum respicit (ut sic dicam), tanquam connaturale et proportionatum subjectum, licet in alio esse possit quasi per accidens et præternaturaliter. Sed contra, quia hoc dato, idem insurgit argumentum, quod non possit dari opus medium, quia eo ipso quod opus non postulat servum tanquam proprium et connaturale subjectum, est opus liberum; atque ita licet possit esse commune quoad personas liberas et servas, quia in omnibus esse potest sine præternaturalitate (ut sic dicam), nihilominus non est commune quoad abstrahendum a servili et libero, sed simpliciter liberum est. Nullum enim opus est adeo liberum, quod non possit esse in servo sine ulla præternaturalitate. Quod enim opus

magis liberum, quam amare et laudare Deum? et tamen hæc sunt in servis non minus connaturaliter quam in liberis, si alioquin justi sunt. Ita ergo seire et docere possunt convenire servis, tam connaturaliter, ac liberis, eo ipso quod rationales sunt.

5. *Aliter eadem difficultas ostenditur.* — Denique moraliter magis hoc inquirendo, si idem opus dicitur esse commune, quia nunc potest esse servile, nunc non esse, inquiri per quid fiat servile. Respondent multi fieri servile, per relationem ad mercedem vel temporale lucrum: sed hoc jam reprobatur est, et a Cajetano et aliis auctoribus, cum quibus disputamus, reprobatur. Et præterea, qui id affirmant, non negant, illud opus, per se spectatum, esse liberale; imo dicunt omne opus liberale fieri servile illo respectu. Aliter responderi potest, dari quidem posse opus quod secundum suam speciem servile non sit, nec positive liberum, quia usque ad certam mensuram, vel corporalis laboris, vel durationis, vel alterius similis conditionis aut modi, liberum est: nam exerceri potest ab homine libero, ut liber est, id est, absque eo quod sic operando censeatur servire, aut aliquid agere minus decens hominem liberum ac dominum; si autem idem opus crescat, et augetur in labore, vel duratione, vel alia simili conditione, jam erit opus servile contraria ratione. Exemplum esse potest in itineratione, et potest sumi ex lege veteri, in qua breve et suave iter non censebatur servile, imo nec contrarium sabbatho: majus autem iter esset contrarium sabbatho, cum tamen idem sit secundum speciem. Idemque videtur nunc esse in venatione, prout sumitur recreationis causa, vel ex officio. Atque hoc videtur sensisse Abul., in c. 12 Exod., q. 24, dum definit, opus servile esse opus laboriosum organorum exequentium, etc. Unde infert in fine illius quæstionis, esse peccatum mortale ambulare unam vel duas leucas ad venationem, aut majorem diei partem in ea immorari. Item ait esse mortale ambulare itinerando pro negotio aliquo expediendo.

6. *Opus non servile ex se, non fit servile propter corporis laborem.* — *Ratio assertionis.* — Sed hæc et alia similia, quæ ibi scrupulosissime colligit, sunt contra communem usum Ecclesiæ et judicium omnium prudentum, nullumque habent sufficiens fundamentum, ut mox videbimus. Et ideo difficile creditu est, quod opus ejusdem rationis, et in sua substantia non servile, fiat servile propter corporis

laborem, aut defatigationem, aut propter temporis continuationem. Quia studium, licet per multum diei tempus continuetur, et licet in eo non parum defatigetur corpus, laborando etiam interdum corporaliter in movendis, aperiendis et claudendis libris, non tamen propterea fit opus servile, nec prohibitum, idemque est in itineratione, aut venatione, et similibus. Et ratio est, quia hoc præcepto non prohibetur labor corporis, vel continuatio operis, sed opus servile; continuatio autem non est servilis, si opus, quod inchoatur, non est servile. Idemque est de labore, nam auget opus intra suum ordinem, et labor operis liberalis, labor liberalis est, non servilis: sic enim labor corporalis in cæremoniis quibus colitur Deus, servilis non est, sed religiosus, ut sentit divus Thomas d. art. 4; ergo etiam labor corporis in quibuscumque spiritualibus actibus (ita enim D. Thomas vocat omnes actus liberales), non est servilis, sed spiritualis, seu liberalis. Idemque est de intensione actionis, vel similibus conditionibus, ad quas rationes factæ applicari possunt; præter has autem non occurrunt aliæ, quibus possit discerni, quando idem opus ex non servili transeat in servile.

7. *Non dari opera media inter servilia et liberalia.* — Quamobrem generatim loquendo, probabile existimo non oportere tertium illud membrum adjungere. Nam si opus corporale sit, et circa materiam et effectum corporalem versetur, et non sit quasi connaturale opus, ad conservationem, propagationem, et vegetationem corporis ab ipsa natura datum, sed industria hominis, vel arte adjunctum, et ordinatum principaliter ad sensibilem seu corporalem usum, tale opus servile est, ut ex dictis constat; unde, licet sit facile, et parum duret, erit quidem leve opus, intra genus tamen servilis operis continebitur. Opus autem quod non habuerit illam conditionem, non erit servile, quomodocumque fiat, et consequenter non erit prohibitum ex vi generalis prohibitionis operis servilis, nisi alia lege vel consuetudine prohibitum sit, vel nisi ratione operum servilium, quæ potest interdum habere adjuncta.

8. Nec ego apud D. Thomam invenio illud tertium membrum operis communis, quod a servili et non servili abstrahat, vel quod secundum diversos gradus possit esse servile et non servile. Sed solum dixit in illo articulo quarto, *corporalia ad spiritualem Dei cultum non pertinentia in tantum servilia dici, in*

quantum proprie pertinent ad servientes. Ubi sub corporalibus operibus ad Dei cultum non pertinentibus, etiam opera liberalium artium comprehenduntur, quæ per corpus exercentur, et ad Dei cultum non spectant. Et de illis operibus generaliter ait, servilia non dici, si sint communia servis et liberis, id est, si non sint propria servientium, ut tales sunt: inde vero non sequitur talia opera esse media inter servilia et non servilia, sed potius sequitur illa non esse servilia, et consequenter aut libera esse, aut naturalia. Sed hoc explicabitur amplius et melius descendendo ad nonnullas particulares actiones, quæ maxime moverunt alios auctores, quia videntur interdum permitti tanquam non serviles; si autem constiterit, vel non esse necessarium hoc admittere in aliqua ex his actionibus, quæ ab aliis afferuntur, vel si in aliqua reperitur, oriri ex alio capite, constabit satis nostra sententia, eritque ad fundamentum alterius satis responsum.

CAPUT XXIV.

UTRUM ACTIO SCRIBENDI ALIQUANDO SERVILIS SIT ET PROHIBITA IN DIE FESTO.

1. *Quid de actione scribendi sit dicendum.* — De hac actione apud omnes indubitatum est, de se et ordinarie esse opus liberale et non servile, quia est opus mentis, non solum effective et directive, quod habet opus eujuslibet artis, sed etiam terminative et quasi finaliter. Nam scriptio est quædam locutio permanens (ut Cajetanus loquitur) ordinata ad exprimendos conceptus proprios, et gignendos similes in mente loquentis, et ita tota ordinatur ad animum, ideoque liberalis et non servilis est, ut expresse docuit D. Thomas dicens, *docere tam verbo quam scripto spirituale opus esse.* Quod autem dicit de scripto doctrinæ, eandem rationem habet in scripto instructionis, consilii, petitionis, historiæ, et similibus, et tam in eo quod fit propter gignendam notitiam in alio, quam in eo quod fit propter memoriam conservandam, quia id fit excitando iterum in nobis similes conceptus. Et in his concordant Cajetanus, Soto, Sylvester, et omnes.

2. Nihilominus tamen quidam illorum dicunt, opus scribendi interdum esse servile, non solum si fiat transcribendo, sed etiam si fiat tantum scribendo, et tunc aiunt, esse prohibitum in die festo ex vi prohibitionis gene-

ralis operis servilis. Quod si interrogas quando scriptio talis sit, respondent, quando quis mercede conductus scribit. Nec enim possunt vel ex labore scribendi, vel ex temporis longitudine differentiam sumere, quia fatentur, si Doctor tanto tempore et labore suos conceptus ad suam memoriam, vel ad docendum scribat, non facere opus servile, nec peccare, et tamen in amanuensi qui locavit operas suas, dicunt esse opus servile. Nec mirum est quod hoc dixerint Richard., Angel., Silvest., Abulen. et alii, qui ita in universum censent de omni opere mercenario, quibus jam satis responsum est, eorum sententia improbata. Sed mirum est quod hoc etiam doceant aliqui Doctores, alias nobiscum docentes opus non fieri servile, eo quod propter stipendium fiat, inter quos videtur esse Soto, dicta quæstione quarta, articulo quarto. Nam licet prius de transcriptione loquatur, postea generaliter subdit: *Aut alia ratione calamo mereri.* Et in eadem inclinatur Azor, dicto lib., cap. 27, quæstione quarta; ait enim, libenter fuisse assensurum contrariæ sententiæ, quæ mitior et benignior est, si ratione satis firma, et efficaci probaretur; et ideo concludit dictæ sententiæ adhærendum esse, quia tutior est, et communi Doctorum consensu recepta.

3. *Actus scribendi non prohibetur ex prohibitione operis servilis.* — Nihilominus dico, actum scribendi nunquam esse prohibitum ex vi generalis prohibitionis operis servilis; an vero interdum speciali lege prohibeatur, etiam si liberalis sit, saltem ut pars actus judicialis, vel mercaturæ, infra dicetur. Probatur assertio firma et efficaci ratione, vel certe morali demonstratione, supposito illo principio, quod opus secundum se liberale non transit in servile, ex eo solum quod fiat ob lucrum. Nam inter scriptionem factam ob lucrum, vel sine lucro, nulla alia differentia assignari potest; ergo si una non est servilis, nec alia erit. Respondent aliqui, scribere propter lucrum esse opus servile, non quia opus liberale de se transeat in servile, ratione mercedis, sed quia sub genere scribendi sunt duæ species, una operis liberalis, altera servilis: nam scribere causa sciendi, docendi, aut ad discendum, liberale opus est; causa vero quæstus, servile. At hæc plana est contradictio, aut verborum ludus. Interrogo enim, si scribere est genus ad servile, et non servile, per quid contrahatur ad servile, vel in quo differat scribere non servile a servili. Certe scribere, quod servile dicitur, nihil addit nisi habitu-

dinem ad mercedem et quæstum; et aliud scribere non servile existit per solam negationem illius quæstus; ergo per solam hanc habitudinem transfertur a non servili in servile, quod est contra hypothesin.

4. *Explicatur amplius discurrendo per varios scribendi modos.* — Præterea rem magis ita explico, quia tripliciter potest quis scribere: uno modo, per sese proprios conceptus exprimendo; alio modo, ut discipulus alterius dictata ab illo excipiendo; tertio, ut instrumentum alteri ministrans, et illi scribens, ut sic dicam. Unde ipsa etiam scriptio aliquando esse potest in utilitatem scribentis tanquam disciplina ejus, interdum in usum et utilitatem dictantis, aliquando vero in utilitatem aliorum. Denique potest etiam esse in utilitatem istorum omnium: loquor autem de utilitate scripturæ, ut signum mentis est. Quando ergo aliquis vel per sese scribit conceptus suos, vel ab alio recipit dictata in suam disciplinam, sine dubio non exercet opus servile, ut omnes fatentur. Maxime quia, qui sic scribit sibi (ut ita dicam), regulariter non scribit mercede conductus, vel propter stipendium. Posset tamen scribere intentione alterius lucri temporalis, quomodo fieri etiam potest studium, et lectio, aut locutio; et tunc evidens est, actionem scribendi non fieri servilem, alioquin concionator scribens concionem in die festo spe lucri temporalis, violaret festum, et discipulus scribens lectionem ut addiscat, et inde reportet temporalia luera, quæ principaliter intendit, similiter peccaret contra festum, quod ridiculum est.

5. Atque hinc ulterius facile persuadebitur, eum, qui per se suos conceptus scribit, non operari serviliter, etiamsi mercede conductus ita scribat, quia si mercedem ab alio accipit, certe in utilitatem ejus scribit; ergo illum scripto docet: at vero docere propter mercedem in die festo, non est servile opus, ut supra ostensum est; ergo neque sic scribere. Idemque erit, licet scriptura non sit ad docendum proprie, sed ad narrandam historiam, vel novos eventus, aut quid simile; ut si quis propter mercedem voce narret historiam, vel recitet versus, non propterea censetur servile opus facere; ergo neque si id faciat scribendo. Denique idem erit, etiamsi ab alio dictata excipiat ratione stipendii, quando simul illa excipit ad suam disciplinam, ut si famulus scholaris, et condiscipulus sui domini in eadem facultate pro domino lectionem scribat in schola ratione stipendii, simul addis-

cens, et utens illa scriptura ad suam instructionem; ille enim opus per se liberum facit, et intentio mercedis, vel utilitas domini intenta non potest transferre illud opus in servile.

6. *De eo qui scribit ut instrumentum alterius.* — Venio ad eum qui scribit ut instrumentum alterius: in quo potest esse magis apparens dubitatio, quia ille non loquitur, sed quasi depingit. Et imprimis, si quis dicat scriptionem hujus propter stipendium esse servile opus, profecto idem dicere debet, etiamsi gratis et ex charitate (non tamen urgente necessitate) id faciat; at si gratis faciat, non censetur facere opus servile, ut videntur adversarii etiam supponere; ergo, nec propter mercedem scribendo, servile opus facit. Minor patet tum ex dictis, quia alioquin non potest assignari in illa scriptione, per quid transferatur in servitutem, nisi per respectum ad mercedem; tum etiam quia (consequenter loquendo) illud scribere ex eo servile judicatur, quod scribens non ex propria mente id facit, sed tanquam organum alterius; ergo sic factum etiam gratis, erit servile. Hoc autem esse falsum absolute ostendo, quia ille scriptor non operatur ut instrumentum inanime, sed mente concipiendo, et postea ex suo conceptu scribendo: at vero rem prius visam vel auditam ex propria mente scribere, servile opus non est; ergo nec erit servile rem simul audire, et eandem statim scribere. Item si hoc licet, et non est servile, quando scribitur quod ab alio dictatur in utilitatem propriam scribentis, id est, ut scriptura in usum ejus cedat, cur erit servile, quia fit in utilitatem dictantis? quia hæc intentio extrinseca est, et non reddit opus servile, quando opus illud, per quod hæc utilitas alteri comparatur, in se servile non est.

7. *Quando scribens non percipit significationem verborum, quid dicendum.* — Atque hæc omnia evidentiora sunt, quando scribens intelligit quæ excipit; nam tunc per se loquendo, illa scriptio est quædam locutio permanens, et immediate dirigitur ad mentem ejus, et aliæ intentiones, seu respectus extrinseci sunt, et ideo non reddunt opus servile. Quando vero scriptor non intelligit significationem verborum quæ scribit, tunc non videtur tam animi, quam corporis opus facere, quia non percipit verba, ut verba sunt, id est, ut sunt signa, sed tantum ut sunt quædam materiales figuræ: et ideo videri potest illa actio servilis, sicut actio pingendi, vel imprimendi librum; quod fortasse in eo casu non esset omnino

improbabile; consequenterque loquendo, affirmandum id esset, sive propter mercedem, sive gratis sic scribatur, ut patet ex rationibus factis. Verumtamen neque in illo modo scribendi id admitto, quia spectanda est natura actionis, non accidentalis conditio scribentis. Quod ergo ille non intelligat idioma dictantis, accidentarium est; actio vero ipsa natura sua mentalis et spiritualis est: sicut enim loqui, et proferre voce verba quorum significata non percipis, sed eorum tantum conceptus non ultimos habes, non est opus servile, sed spirituale, et mentale, licet imperfectum, ita, calamo eosdem conceptus scribere, servile opus non est. Eo vel maxime quod, licet ego non intelligam, possum scribere ut alii intelligant, et ita etiam illa scriptio ad mentem, non ad corpus, per se et natura sua ordinatur; non est ergo servilis; ergo licet accedat stipendium, non est servilis.

8. Tandem durum et asperum videtur dicere, non posse Doctorem uti amanuensi in die festo ad scribenda ea, quæ sancte et utiliter concipit pro se vel pro aliis. Nec satis est respondere, hoc posse licere ratione necessitatis, quia si actio ipsa, secundum se spectata, est servilis et prohibita, ad minimum, semper, vel regulariter loquendo, esset necessaria dispensatio, quia in hac materia non occurrit regulariter tanta necessitas, ut per se sola sufficiat impedire obligationem præcepti. Consequens autem est durissimum, et contra communem usum omnium piorum et timoratorum virorum, non ignorantium, sed doctissimorum; quod si hoc per se licet, ergo non est opus servile scribere ut instrumentum alterius, excipiendo quæ ille dictat; ergo qui hoc potest facere gratis, potest etiam stipendium accipere sine violatione festi, quia ex hoc non violatur festum, ut supra ostensum est.

9. *Hæc opinio non caret auctoribus.* — *Contraria sententia non est dicenda tutior.* — Habet ergo hæc sententia firmissimas rationes, nec est destituta auctoribus; nam illam tenent Cajet., dicto a. 4; Navar., dicto cap. 13, num. 14; Med. et Ludov. Lopez, locis supra citatis, et omnes qui nobiscum sentiunt, ratione stipendii non fieri opus servile, excepto Soto, qui non satis suam mentem explicuit, nec rem ex professo tractavit, sed obiter attigit. Unde immerito dici existimo, contrariam sententiam esse communi Doctorum consensu probatam, nisi quis dicat, opinionem asserentem opus mercenarium, aut propter lu-

crum temporale factum, eo ipso esse servile, communi sensu Doctorum esse probatam, quia de actu scribendi in particulari Doctores non loquuntur, nisi quatenus propter mercedem fit, ut patet ex Angel., num. 31, et Silvest., num. 7, § *Quinta*, et ita loquuntur alii. Quamvis autem sententia illa, quæ omne opus mercenarium eo ipso dicit esse servile ac prohibitum, olim fuerit communis, jam est antiquata, et communi calculo rejecta, et ideo ratione illius non potest nunc dici communis eadem doctrina ad scripturam in particulari applicata. Quapropter nec verum est illam sententiam esse tutiorem in ordine ad electionem opinionum vel operationum; tunc enim dicitur aliqua pars tutior in ordine ad electionem, quando res est dubia ex una parte, et certa ex alia: hic autem non est dubium, sed certum practice, in hac actione nullum esse peccatum; ubi enim veritas constat per rationem et auctoritatem sufficientem, non est res dubia, ut constat ex materia de Conscientia, in l. 2, quæstion. 19, et attigit Navar., in cap. *Consideret*, de Poenit., d. 5, in principio, num. 37, et aliis locis, et cum aliis auctoribus quos ibi refert. Eo vel maxime, quod non semper id quod justius et æquius est, ex multitudine auctorum pensandum sit, cum unius sententia, et ratio, possit alios vincere, ut dixit Imperator, in l. 1, § *Sed neque*, C. de Vetere jure enucl.

CAPUT XXV.

AN TRANSCRIBERE SIT OPUS SERVILE IN DIE FESTO PROHIBITUM.

1. De transcriptione potest esse nonnulla major ratio dubitandi. Quia Silvest., Angel. et Rosel. eodem modo, et cum eadem distinctione loquuntur de transcriptione, qua de descriptione; nimirum, si fiat propter pretium, esse opus servile; si liberaliter, minime. Et fere idem sentit Soto; Cajetanus vero simpliciter, et nulla facta distinctione nec mentione pretii, dicit transcriptionem esse prohibitam, quia est opus servile, et quia est opus mechanicum, et corporalis operis limen non exiit: *sicut pingere, vel statuam facere*. In quo fundamento magis consequenter loquitur; nam quod transcriptio fiat gratis vel mercede, non refert, si alioquin opus in se non supponatur servile. Idemque videtur sentire Navar., dict. c. 13, num. 14; licet enim loquatur de transcriptione facta ob mercedem, explicat tamen

non esse servilem propter mercedem, sed quia ipsa in se est opus servile. Unde consequenter dicere debet esse opus servile, etiam si gratis fiat. Potestque suaderi, quia transcribere non est opus mentis, neque artis liberalis, quia solum est ita pingere characteres, sicut in originali leguntur. Et confirmatur, quia imprimere librum, mechanicum est sine ulla dubitatione, et tamen etiam est genus quoddam transcriptionis.

2. *Transcribere opus est liberale, nec prohibetur.* — Nihilominus contrariam sententiam docet Med., in Instruct., lib. 1, c. 14, § 8; et Lud. Lop., in Instruct., cap. 52. Quam etiam recentiores Theologi frequentius sequuntur, et satis ipso usu recepta videtur, eamque veram et tutam esse existimo; oportet tamen illius rationem diligenter inspicere, ut possimus illam secure opponere auctoritati Doctorum contrarium sententium. Primo ergo statuo, transcribere non esse in universum opus servile, nec prohibitum in die festo. Hoc plane supponunt Summistæ communiter, ut dixi, quia solum damnant illud, quando fit pretio, idemque sentit Sot., et consentit Azor supra, q. 5. Et probatur, quia transcribere gratia addiscendi servile non est, sed liberale opus, nec peccat scholaris, qui in die festo transcribit lectionem omissam, vel materiam aliquam, ut illam tunc vel postea addiscat, vel ut eam memoria retineat. Probatur, quia tunc illud opus est doctrinæ vel disciplinæ; ergo non est servile, sed spirituale. Item, est actus et a mente procedens, et ad mentem ordinatus, scilicet, ut illi significet, et illam instruat, et non sistit in commoditate corporis; ergo. Tertio, scripto accipere lectionem in die festo, a præceptore dictante illam voce, non est opus servile; ergo accipere eandem lectionem ab eodem præceptore quasi docente illam per scriptum suum, non erit opus servile. Probatur consequentia, quia (ut Cajetanus et omnes fatentur) perinde est loqui scripto ac verbo; ergo perinde est scribere, quod verbo audio, vel quod visu audio (ut sic dicam), ab eo qui per scripturam mihi loquitur; ergo sicut non est servile scribere quæ magister voce dictat, ita nec scribere quæ per suum scriptum dictat; et hoc est transcribere. Idemque erit si transcriptio fiat ex quaternione condiscipuli, quia non accipitur nisi ut signum magistri loquentis, et impertinens est quod charta ipsa scripta, sit magistri, discipuli, aut eujuscumque alterius. Quarto, qui studet in die festo per librum, licite

facit sententias ejus in suo codice scribendo, ita ut memoriæ scriptio inserviat; ergo non facit opus servile; et illa est quædam transcriptio. Quid enim refert ex impresso codice vel manuscrito transcribere? Ergo sententia Cajetani, quatenus absolute, et sine ulla restrictione omnem transcriptionem damnare videtur, nulla probabili ratione defendi potest: et ita hæc assertio jam sine dubitatione recipitur.

3. *Transcribere propter mercedem non est servile, quando etiam transcribentis disciplinæ inservit.* — Ex hac vero assertionem infero contra Angel., Silvest. et alios, et consentaneæ ad superius dicta, si transcriptio fiat dicto modo, et gratia disciplinæ, etiamsi fiat propter mercedem, non esse actionem servilem, nec prohibitam in die festo. Probatur, quia transcriptio hujusmodi sine mercede facta non est servilis, ut ostensum est; ergo nec cum mercede facta, quia nulla actio propter solam mercedis adjectionem transfertur ex non servili in servilem, ut ostensum est. Exemplis declaro: primum sit supra tactum de famulo scholari, et sui domini in eadem facultate audienda condiscipulo, qui pro stipendio, vel sustentatione quam a domino recipit, lectionem illam transcribit, in ea transcriptione simul intendens suam doctrinam, et mentis utilitatem, ad quam sperat illa eadem scriptura uti. Profecto illa transcriptio, per se spectata et seclusa mercede, servilis existimari non potest, quia per se, et natura sua, ac etiam de facto, est opus propriæ disciplinæ ipsius transcribentis; quod autem adjungatur utilitas domini, vel quod cartha ipsa sit domini, et in ejus possessione ac dominio mansura sit scriptura, extrinsecum et accidentarium est, nec mutat naturam operis. Unde si gratis id fieret cum eadem intentione, non censeretur opus servile, sed liberalis pietatis; at sola merces addita non facit servile opus; ergo. Aliud exemplum est, si quis amanuensis docti viri, cui operas suas locavit, ab illo scripta describat, ut per illam transcriptionem in doctrina proficiat, et eisdem codicibus a se scriptis pro aliquo tempore ad suum spirituale, seu mentale profectum utatur; profecto liberale opus facit, licet conjunctum habeat usum alterius, et lucrum proprium etiam principaliter intentum, quia hæc intentio non facit opus servile, nec refert aliquid ad præceptum de observatione festorum.

4. *Non est servile transcribere, etiam sine*